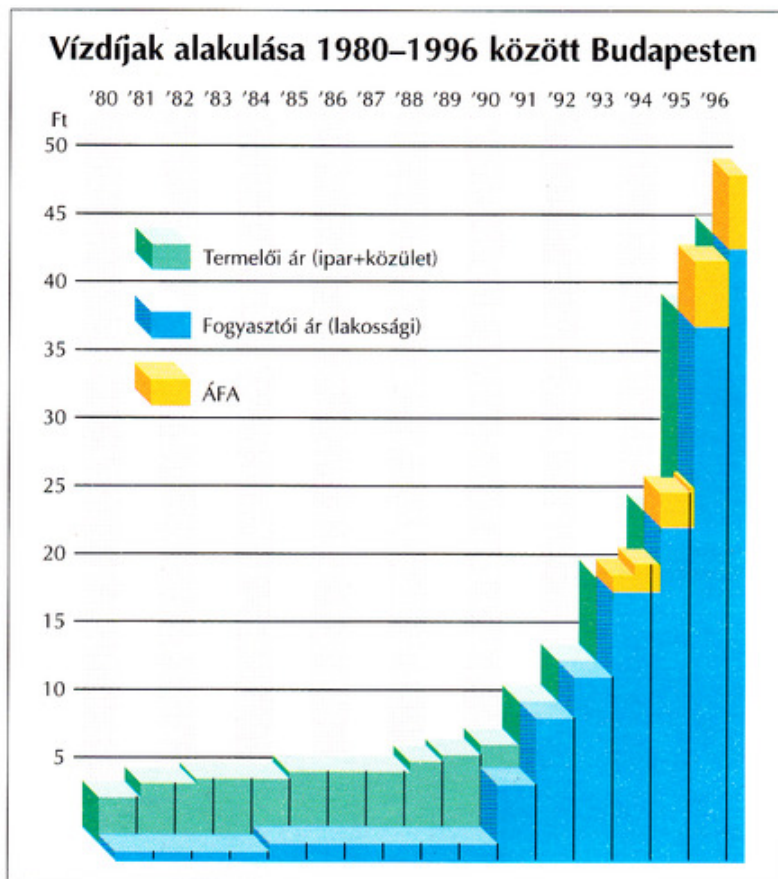

A főváros vízellátás-történetének első 125 éve versenyfutás volt a vízigények és a rendelkezésre álló ivóvízmennyiség között. Ez a verseny az 1989-'90-ben bekövetkezett gazdasági – politikai - társadalmi rendszerváltozás után hosszú időre eldőlt.

Ennek okai többek között:

- A nagy vízigényű üzemek, gyárak többsége (Csepelen, Angyalföldön, Újpesten) megszűnt.
- Az eddigi alacsonyan tartott hatósági vízdíj az önköltség szintjére, sokszorosára emelkedett.
- Budapest lakossága csökkent, sokan vidékre költöztek.

Új kihívás: a vízfogyasztás csökkenése

A felszíni Duna-vízet megtisztító káposztásmegyéri üzem feleslegessé vált, ezért azt 1993-ban végleg bezárták. Azóta a felszín alól kitermelt kútvíz elegendő Budapest és környéke vízellátásához.

A század végére Budapest vízfogyasztása a nyolcvanas évekhez viszonyítva közel a felére csökkent.

A legfontosabb feladat lett: az ivóvíz minőségének megóvása

A vízellátó rendszerek, a berendezések, a csőhálózat lényegesen magasabb vízfogyasztásra lettek tervezve, kialakítva. A vízcsövekben a víz áramlási sebessége lelassult és ez a csövek öntisztulását akadályozta.

A víz minősége ezáltal kedvezőtlenül megváltozott.

Új feladatként jelentkezett a vízszolgáltatóknál a csövek, medencék gyakoribb öblítése, tisztítása, felújítása. A korábbinál többször kellett klór adagolásával megelőzni a bakteriológiai fertőzéseket.

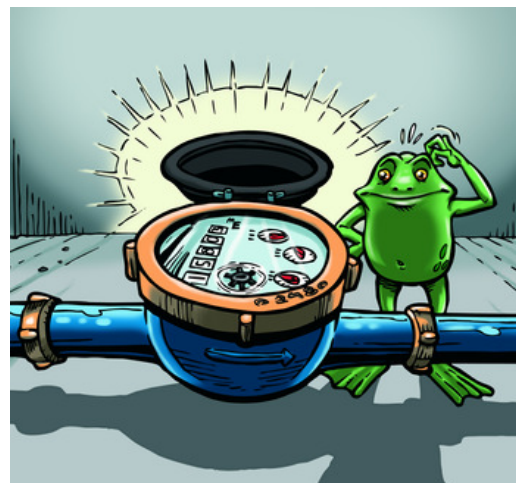

A lakótelepi otthonokban, bérházakban eddig sokan nem is tudták, hogy az ivóvízért egyáltalán fizetniük kell, ugyanis a vízdíj a lakbérbe, közös költségbe volt beépítve.

A kilencvenes években elkezdődött a lakások vízmérőkkel történő felszerelése, ami már lényeges takarékosagra készítette az ott élőket.

A túlzott takarékoság miatt a házak belső hálózatán is hasonló folyamatok játszódtak le, ezért ott is szükségesé vált a csövek, csaptelepek cseréje.

Grafika: Szőnyi Gergő